

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 lutego 2024 r.

Pozycja 27

POSTANOWIENIE

z dnia 24 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 105/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.M. o zbadanie zgodności:

§ 26 ust. 8 pkt 1 i ust. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 512, ze zm.) z art. 53 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 31 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 8 kwietnia 2021 r. (data nadania) R.M. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący wskazał, że zakwestionowany w skardze przepis uniemożliwił mu „2 kwietnia 2021 r., tj. w Wielki Piątek, skorzystanie z konstytucyjnej wolności religii poprzez uczestniczenie wraz z innymi publicznie swojej religii przez uprawianie kultu, modlitwę oraz uczestniczenie w obrzędach liturgii Męki Pańskiej w świątyni Kościoła Katolickiego” (s. 2 skargi).

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 5 maja 2021 r. skarżący został wezwany, na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) wskazanie ostatecznego rozstrzygnięcia, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego, a w którym to orzeczeniu zakwestionowany w *petitum* skargi przepis był jego podstawą i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją; 2) doręczenie odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem, wraz z ich czterema kopiami: a) wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia wskazanego zgodnie z punktem 1 niniejszego zarządzenia, b) wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK; 3) podanie i udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu

rozstrzygnięcia, które zostanie wskazane zgodnie z punktem 1 zarządzenia (tj. poświadczonej za zgodność z oryginałem koperty wraz z monitoringiem przesyłki Poczty Polskiej lub potwierdzenia odbioru przesyłki); 4) doręczenie: a) pełnomocnictwa szczególnego udzielonego w sprawie, której dotyczy wniesiona skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami), b) jednego odpisu skargi konstytucyjnej z załącznikami; 5) poinformowanie, czy od rozstrzygnięcia, wskazanego zgodnie z punktem 1 niniejszego zarządzenia, został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Pismem procesowym z 19 maja 2021 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania. Wskazał m.in., że „[o]statecznym rozstrzygnięciem a zarazem kwestionowanym przepisem, o którym mowa w art. 53 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) jest przepis § 26 ust. 8 pkt 1 i ust. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 512 z późn. zm.)” (s. 1-2 pisma procesowego).

Skarżący uruchomił postępowanie skargowo konstytucyjne bez związku z określonym stanem faktycznym, na podstawie własnych przemyśleń i rozważań. Zakwestionowany przepis nie był przedmiotem rozstrzygnięcia sądu ani organu administracji publicznej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego prawach lub wolnościach albo obowiązkach określonych w Konstytucji. Zasady, w oparciu o które dopuszczalne jest korzystanie ze skargi konstytucyjnej, precyzuje ustawa z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego „[z] subsydiarnego charakteru skargi konstytucyjnej jako środka ochrony wolności i praw, wynika że zawarty w art. 79 ust. 1 Konstytucji RP zwrot: «orzekł ostatecznie» ma najbardziej ogólny i autonomiczny charakter, odnoszący się do końcowych rozstrzygnięć podejmowanych przez sąd lub organ administracji publicznej. Subsydiarność w tym ujęciu oznacza, że skarga konstytucyjna przysługuje dopiero wtedy, gdy sąd lub organ administracji publicznej «orzekł ostatecznie». Nie można więc wnieść skargi konstytucyjnej bez poprzedzającego ją postępowania sądowego lub administracyjnego i przed zapadnięciem w tych postępowaniach końcowego rozstrzygnięcia” (postanowienie z 4 lutego 1998 r., sygn. Ts 1/97, OTK ZU nr 2/1998, poz. 17; zob. też postanowienie z 28 listopada 2001 r., sygn. SK 12/00, OTK ZU nr 8/2001, poz. 267).

Reasumując, przesłanką rozpoznania skargi konstytucyjnej nie może być więc wskazanie dowolnego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ale tylko takiego, który w konkretnej sprawie stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia sądowego lub administracyjnego, a zarazem doprowadził do naruszenia wskazanych jako podstawa skargi konstytucyjnych wolności lub praw. W związku z tym, obowiązkiem skarżącego jest dołączenie do skargi orzeczenia, które zostało wydane na podstawie przepisów stanowiących przedmiot wniesionej skargi i prowadzi do niedozwolonej ingerencji w sferę konstytucyjnie chronionych praw podmiotowych. Jego brak upodabnia bowiem skargę konstytucyjną do skargi powszechnej (*actio popularis*), nieprzewidzianej przepisami prawa, albo też wniosku w sprawie abstrakcyjnej kontroli norm, który mogą złożyć jedynie podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 Konstytucji (zob. postanowienia TK z: 8 listopada 2010 r. i 20 stycznia 2011 r., sygn.

Ts 254/10, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 119 i 120; 1 grudnia 2010 r., sygn. Ts 277/10, OTK ZU nr 2/B/2011, poz. 179; 21 lutego 2011 r., sygn. Ts 259/10, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 122).

Jak wynika z treści sformułowanych w skardze zarzutów, w sprawie skarżącego nie została wydana żadna decyzja lub orzeczenie sądowe, legitymujące go do wystąpienia z tym nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw. Powyższa sytuacja obliguje więc Trybunał do odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.